

Leul cel bătrân

Leul Cel Batran

Si acum, poezia care va implini 20 de ani de existență în această primăvară, o poezie la care țin foarte mult.

Pentru că pe acest site am găsit oameni cu sufletul deschis versurilor si plini de talent poetic, o voi posta spre citire. Anul în curs va vedea ăi lumina tiparului împreună cu alte poezii.

Trăia demult în junglă un leu foarte bătrân
Și de atâta muncă, mulți îl credeau nebun.
O viață tot muncise, n-a stat deloc degeaba,
Nu contenea vreodată, fără' să termine treaba.

Trăia de unul singur, fără vreun ajutor,
Înconjurat de stimă și de profund onor,
De când din tinerețe a fost ales ca rege,
Căci nimeni dintre fiare nu l-a putut întrece.

Acuma însă, iată, bătrân când l-au văzut,
Urzeala de-al răpune în fiare a-nceput.
Și s-au unit cu toții, la răsărit de soare,
Conduși de însuși tigrul, cu gândul să-l omoare.

Dar singur dintre fiare, un urs i-a refuzat,
Fugindu-le-nainte, pe leu l-a anunțat:
– Măria ta, stăpâne, supușii s-au unit
Și-n zori, de dimineață, moartea ți-au urzit!

Lăsându-și treaba-o clipă, leul privi spre urs
Și-apoi îl întreabă pe bunul său supus:
– Ești sigur de ce spui, bătrâne urs de munte!?
– Mai mult ca și oricând și... tigrul le e-n frunte!

– Cum!? Ruda mea de sânge în față se ridică!?
De Dumnezeu prea bunul nu îi mai este frică?
Cu multă vreme-n urmă credință mi-a jurat,
Când din bătaia puștii l-am scos nevătămat!

Mă crede un bătrân rămas fără putere,
La titlul meu de rege încearcă el să spere?
Ah!! Iar eu doream ca după moartea mea,
La locul cel de cinste, ca rudă, el să stea!

Iar ceilalți îl urmează, crezând c-o fi mai bine,
Dacă în locul meu, la tron un tigru vine?
Ei nici nu știu, sărmanii, ce viață vor avea,

Când ruda mea de sânge puterea va vedea.

– Stăpâne, zise ursul, te rog, hai să fugim!
În munți cunosc un loc unde să ne oprim.
Ascunși de animale, acolo vom trăi
Și de vrăjmașii noștri departe noi vom fi.

– Supusul meu bătrân, când tu m-ai cunoscut,
Eram un rege tânăr, nu laș necunoscut!
Cum poți să-mi spui acum să fug de la domnie,
Iar tigrul să rămână stăpân peste vecie!

– Iertare vreau să-ți cer, mărite al meu rege,
Dar ei sunt mulți și-n luptă, pe loc ne vor întrece.
– Așa crezi tu în forța cu care ai luptat?
Doar știi în tinerețe ce mulți ai înfruntat!

– E-adevărat, stăpâne, pe-atunci tânăr eram,
Acuma însă-n spate, doar ani trecuți mai am.
– Ascultă tu la mine, bătrâne urs de munte,
Când doi vom fi, dușmanii n-or să ne înfrunte!

Și ursului îndată, temerea-i dispăru,
Căci glasul de leu rege, curajul îi dădu
Și răsuflă îndată, adânc, din răputeri,
Prinzând, ca prin minune, pieritele-i puteri.

Apoi, cu glas temut de urs călit în lupte,
Rosti către-al său rege: – Îmi trebuie doar fructe!
Că după ce-oi mânca din poamele de foc,
Voi transforma dușmanul în pulbere pe loc!

– E bine, ursul meu, că nu-ți mai este frică
Și-n fața altor fiare, în frunte te ridică!
Căci cine lupt-acuma lângă stăpânul său,
Prieten de nădejde-i va fi de-acum mereu.

– Stăpâne, e prea mult pentru-un umil supus,
Alături de un rege, amic să fie pus!
– Prietenii ce luptă alătura de mine,
În dreapta mea la tron, să stea li se cuvine.

Și-acum să nu mai stăm degeaba la taifas,
Privește-o ceată mare, cum vine pas cu pas!
Ce fel ne vom lupta, îndată să gândim,
Astfel încât dușmanul, devreme să-l zdrobim!

Și iată cum deodată, pe pajiște apare,

Un ȕanȕos tigru-n faȕă ŝi-n spate alte fiare.
Cu paŝi mărunȕi se-ndreaptă către-al lor stăpân,
Pe care cu greŝeală îl socotesc nebun.

La un semn, deodată, tigrul se opreŝte.
Cu un glas ironic către leu vorbeŝte:
– Bunul nostru rege fără vreun ajutor,
Am venit să-ȕi dăm un ultim onor.

Noi te vom ruga, fiindcă eŝti bătrân,
Ca să laŝi deoparte locul de stăpân
ŝi să pleci îndată cedându-mi puterea,
Fiindcă, iată acuma, asta ne e vrerea.

Bătrânul rege leu, cu coama zburlită,
Se-ntrebă în sine ce-a putut să-i mintă
Ruda sa de sânge, ca să îi convingă
Pe supuŝii săi, astăzi să-l învingă.

Îŝi simȕea mânia cum îi fierbe-n trup,
Când deodată-n stânga îl văzu pe lup.
Mistreȕul ŝi zimbrul în dreapt-apucară,
Iar leul gândi: "Cred că mă-nconjoară."

ŝi ruda mai mică a leului mare,
Pantera aurie ce lucea la soare,
Îi trecu în spate mârâind nervoasă,
Căci faȕă de rege rămânea fricoasă.

– Ca să mă învingeȕi, vreȕi neapărat,
ŝi de-a mea domnie văd c-aȕi ŝi uitat!
Dar voi credeȕi oare că mă las bătut,
De supuŝii mei ŝi de-un tigru slut?

Oh, nici să nu gândiȕi, fiare fără minte,
C-o să mă atingeȕi măcar cu un dinte!
Sunt bătrân, aŝa e, dar mai am putere
ŝi nu las duŝmanul nici măcar să spere.

Înainte însă de-a mă ataca,
Vreau să spun o vorbă, ce nu va mira:
De ma veti învinge n-o sa fie bine,
Dacă în locul meu la tron un tigru vine.

El o să vă fie cel mai aspru rege,
De la fapte bune, la rele va trece
ŝi-o să vrea întruna cel mai bun vânat,
Care de la voi va fi adunat.

– Ia mai taci din gură, leu nesuferit,
Tigrul este bun și bine privit!
Zise lupul negru cu coada pătată.
– Și-acum ce mai stăm?! Să-l lovim îndată!

Cu acestea spuse, el la leu sări,
Dar stăpânul său, ușor se feri
Și-apoi dintr-o parte cu gheara-l izbi
Pe lupul cel rău, care și muri.

Din dreapta-ncercă zimbrul să-l lovească,
Sărind cu copita la cap să-l izbească,
Însă leul rege în aer pluti
Și apoi cu colții la gât îi sări.

Mistrețul atacă împins de avânt,
Însă lovitura i se duse-n vânt,
Iară leul falnic se feri frumos
Și-i înfipse colții până pe la os.

Din spate-ncercă pantera să-l doboare,
Crezând că așa îndată o să-l omoare,
Însă o altă gheară, ce nu era de leu,
Se înfipse bine în pântecul său.

Mirată se-ntoarse și pe urs văzu
Ieșind dintre tufe, și apoi căzu.
Gorila veni la urs să se bată,
Însă luptătorul o răpuse-ndată.

Încercă hiena să se bage-n luptă,
Dar simți îndată lovitura cruntă
A ursului de munte, vajnic luptător,
Ce-și apăra stăpânul cu deplin onor.

Atunci, crocodilul veni către leu,
Dar ursul strigă: – Acesta-i al meu!
Eu de mult te-aștept ca să mă răzbun,
Și să știi că vouă n-am să mă supun.

– Crezi că ești puternic, ursule de munte?
Zise crocodilul și-l lovi în frunte.
Ursul amețit de-așa lovitură,
Mai primi îndată înc-o izbitură.

Atunci crocodilul vorbi către leu:
– Ei... și-acum, stăpâne, este rândul tău!
Ursul e rănit, nu se mai ridică

Și cred că e timpul să tremuri de frică.

– Hei tu, crocodile, tare prost mai ești,
Vei putea vreodată ca să mă lovești?!
Zise leul rege către-al său supus
Și c-o lovitură capul i l-a smuls.

Când văzu acestea, tigrul fioros
Se-ntrebă în sine dacă nu-i frumos,
Ca să se întoarcă și să plece-ndată,
Căci, gândi acesta: "Viața mi-e mai dragă!"

Alte animale deja o tuliră,
Când pe crocodil, răpus îl văzură.
Iar atunci stăpânul spre tigru veni,
Dar repede-acesta din față-i fugi.

Se întoarse-apoi spre ursul rănit,
Care fără știre mai zăcea lungit,
Și îl ajută ca să se ridice,
După care-i spuse: – Bravo, măi amice!

Vreau să-ți mulțumesc pentru c-ai salvat
Leul cel bătrân, ce te-a răzbunat.
Și pentru aceasta eu te voi primi,
Când în dreapta mea, la tron vei veni.

Iar acum să mergem, să ne ospătăm,
Binele a-nvins, să ne bucurăm
Și apoi amice să ne odihnim
Pentru ca de mâine în puteri să fim.

În a doua zi, dis-de-dimineată,
Când întreaga junglă renăște la viață,
Fiarele pădurii de cum se treziră,
Toate laolaltă spre leu o porniră.

Și când au ajuns lângă-al său palat,
Toate într-un glas afară l-au chemat,
Iar marele rege de cum le-a văzut,
A strigat puternic cu glasul temut:

– Ce s-a întâmplat de-ați venit din nou,
Mai aveți în frunte încă un erou?
Sau vreți să luptați, să mă-nlocuiți
Și-ați venit cu ceata ca să mă goniți!

– Nu, Măria ta, nu mai vrem o luptă,

Căci tu ne învingi și de-am fi o sută!
Am venit să-ți cerem nobila iertare,
Fiindcă știm că ai o inimă mare!

– Eu vă voi ierta pentru ce-ați făcut,
Însă nu îl văd pe tigrul cel slut!
– El n-o să mai vină prin această parte,
Încă de aseară a fugit departe.

– Eu doream să-l iert, dar dac-a fugit,
De-acum, niciodată nu va fi primit
Pe la noi prin junglă și cin' l-o vedea,
Ceea ce am spus, de veste să-i dea!

Iar acum supuși, iată ce vă spun:
Vreau ca astă seară la oază să v-adun,
Să veniți cu toții, să ne ospătăm
Și pentru dreptate să ne bucurăm!

La apus de soare toți s-au adunat,
La oaza la care leul i-a chemat.
Au adus cu toții fructe și vânat
Și până în zori s-au tot ospătat.

Leul cel bătrân, mult a mai trăit,
A muncit întruna, cât timp a domnit.
Iar fiarele toate au vrut la domnie,
Leul să rămână rege pe vecie.

Astfel a rămas leul la palat,
Iar locul la tron, nimeni nu i-a luat.
Și mai e și astăzi peste fiare, rege,
Pentru că în luptă nimeni nu-l întrece.